

Боленъ Генчо.

Лежа Генчо боленъ отъ тифусъ цѣлъ мѣсець. Лоша болестъ е; огница още ѝ думатъ. Страшни мъжки изтегли Генчо и ха, ха, да умре. Лѣкарътъ го спаси. Той даде на родителитѣ му добри съвѣти: да държатъ въ стаята чисто, да не даватъ на Генча нищо друго да яде освѣнъ чисто прѣсно млѣко. Най сетнѣ Генчо почна да оздравѣва.

Обичай има въ нашия градъ, щомъ нѣкой се разболѣе, идватъ да го заобикалятъ всичкитѣ му роднини. Донасятъ нѣщо на болния и утѣшаватъ домашнитѣ. Но този добъръ обичай понѣкога отвлича въ гроба много болни. Туй щѣше да се случи и съ Генча.

Доиде у тѣхъ леля му Станка и му носи зарзали „Да си похапне Генчо. Той, горкия, не си кусна отъ тѣхъ до гдѣ зрѣеха, а колко ги обича! Я си хапни, лелино!“

Баба Вела му носи сушени сливи и сжщо го кани: „Хапни си, баба, хапни си!“

А Генчо цѣлъ мѣсець е гладувалъ и жедувалъ. Сега тѣй му се е отворило желанието за ядене, щото, да би могълъ, би изхлапалъ всичко изведнажъ.

Въ това врѣме доиде учителъ Каменовъ да види обичния си ученикъ. Генчо току що бѣ почналъ да яде. Учителътъ остана като гръмнатъ при тая гледка.